

Изводъ отъ едно прѣтелско писмо, отправено до насъ по случай на изданіето на учебника ни.

„Достоуважаемый Господине,

« Както вие, тъй почти и всичкѣ поборници за успѣха на народа, днесъ са преслѣдувать отъ шарлатанитѣ, които за да бждатъ угодни на простолудіето, употребяватъ най-низки средства, и съ шарлатанитѣ си до толкозъ сѣ заслѣпили народа, щото истинно-ученитѣ, при сичката си способностъ и готовностъ, не може да поработи свободно и охолно на книжевното поле.

« Не искайте доказателство; единтъ край ѣ у васъ — що сте страдали въ разстояніе на 15-годишната си учителска дѣятелностъ, преди да идите за Парижъ и слѣдъ като са върнахте право тука въ Сливень, дѣто и азъ днесъ са намѣрвамъ докторъ.

« Опытамо ѣ, Господине мой, че дѣятелността на истинно-ученитѣ наши възбужда завистъ и рвеніе у шарлатанитѣ, за тоза не трѣба отчайванье: вый доста добръ знаете, че съ другитѣ и васъ тѣзи участь чака — гоненія, хулы, прѣсмиванія, нападенія най-докачителны, и др. подобны. Бждете обаче увѣренъ, че са намѣрватъ и таквызи между нашитѣ еднородцы, които разсѣждатъ право и зрѣло, пакъ и виждатъ и претеглитъ ума на съкыго отъ насъ, който са яви на сцената на народный театръ. И вый много сполучливо го казвате въ пѣсеньта си у драмата *Вилизарій* :

« Но и хѣрата сѣ виждатъ

Кой какъ тука са владѣй,

Макаръ често да обиждатъ

Който праведно живѣй. »

И владѣніето тукъ азъ разбирамъ, споредъ сръбскыя глаголъ *владати* се, поведеніето и отношеніята на чловѣка въ обществомото, посрѣдъ което са намѣрва и живѣе, а не както г-нъ Славейковъ въ своята нарицало — критика искалъ да му даде съвсѣмъ друго значеніе, което обаче си